రాతి తయారి

కె.వి. మునిసురేష్ పిళ్లై

"హలో."

"హలోల్లేవ్! హరీ అప్, హరీ అప్. నిద్దర్లేచావా? రాత్రి ఇల్లు చేరేటప్పటికి ఒంటిగంట దాటినట్లుంది కద! ఉరుకు ఉరుకు! అవతల రైతుబిడ్డొకడు ఆత్మహత్య చేసేసు కున్నాట్ట. బిడ్డంటే మరీ పసివాడేం కాదులే... ఇరవయ్యేళ్లుండొచ్చుట. అప్పులు మరీ లక్షల్లో కాదుగానీ, కుటుంబం బాగా చితికిపోయిందిట. పురుగుల మందు తాగి... కలెక్టరాఫీసు మెట్ల మీద రాత్రి..."

"అరనిమిషం గ్యాపిస్తావా..."

"ఎందుకూ?"

"చిటికెలో వస్తా."

ఆ మిషమీద నేను కదల్లేదుగానీ, అవతల ప్రవాహం ఆగింది. కాసేపట్లో మళ్లీ నేనే అన్నా...

"ఆఁ! కానీ..."

"అదే చెప్తున్నా కద! కలెక్టరాఫీసు మెట్ల మీద రాత్రి ఏ వేళలోనో పురుగుల మందు తాగి పడిపోయాట్ట. ఇంకా బాడీ అలాగే వుందిట. పోలీసులు వచ్చి తీసేసే లోగా మనం అక్కడుండాలి. విజువల్స్ అదిరిపోవాలి. ఎదురుగా ఏదైనా పెద్ద బిల్డింగుంటే మనవాణ్ణి ఎక్కించి ఏరియల్ వ్యూ తీయించు. పురుగుల మందు తాగాడు కద... నోట్లో నురగలు, ఈగలు ముసరడాలు అన్నీ క్లోజప్‌లో క్లియర్‌గా వుండాలి... విజువల్స్ వెంటనే రావాలి. ఇప్పుడు కాప్సూల్‌లోనే వేసేస్తాం. వింటు న్నావా... హ...లో..."

"హలోల్లేవన్నావుగా..."

"సో, వింటున్నావన్నమాట. అర్థమైందా? మీ కెమెరామెన్‌ను వెంటనే పట్టుకెళ్లు. హరీ అప్. మత్తొదిలిందా... లేదా..."

"అరగంటలో విజువల్స్ వస్తాయ్. నీకు తెల్సిన సమాచారం రాసేస్కుని చూపించెయ్. వివరంగా మధ్యాహ్నానికి వస్తా..."

"ఓ.కే. మరీ..."

"అరక్షణంలో నువ్వు సెల్ కట్టేయకపోతే, సెల్ లోంచి కాష్మోరా ప్రయోగిస్తా... చచ్చూరుకుంటావ్..."

"అంతొద్దులే..." పదం పూర్తికాకుండానే కట్ అయిపోయింది. నేను మాత్రం సెల్ అలాగే పట్టుకుని అన్నాను.

"విజువల్స్ ఎలా కావాలో విన్నావ్‌గా!"

"ఆఁ! ఆఁ! వెంటనే వెళ్లాలా. ఇప్పుడే లేచాగా, ఇంకా..."

"ఏడిశావ్‌లే! ఏదో పెళ్లిచూపుల కెళ్తున్నట్టు. నిద్రలో ఏ అవతారంలో వున్నావోగానీ త్వరగా ఉరుకు. విజువల్స్ వెంటనే పంపెయ్. సద్దుమణిగాక, కాల్ చేశావంటే పరిస్థితిని బట్టి స్పాట్‌కో లేదా వాడి సొంత ఇంటి దగ్గరికో వచ్చి జాయినౌతా."

"ఓ.కె."

"కదులిక!"

*

చిటికెలో వస్తానంటూ అవతలివాణ్ణి లైన్లో పెట్టి నేను చేసిన పని అదీ. మా కెమెరామెన్‌ను సెల్ కాన్ఫరెన్స్‌లోకి తీసుకున్నాను. అవతలివాడి ఉపదేశం మొత్తం వినిపించేశాను, మళ్లీ మనకు కంఠశోష లేకుండా.

చివరగా ఆ ప్రకారం అన్నీ చేసేయ్‌మని పురమాయించేయడమే మన పని. ఎలక్ట్రానిక్ మీడియాలో రిపోర్టింగ్ చచ్చేంత చావు. పేపర్లలో పన్చేసినంత కాలం ఓ మోస్తరు సంఘటన ఏది జరిగినా రాత్రి పదిగంటల్లోగా వివరాలు ఫోన్ల మీద తెలుసుకుని వార్త రాయడం అలవాటైపోయింది. టీవీల్లో, అది కూడా నిరంతరాయ వార్తా ప్రసారాలు వచ్చేసిన తర్వాత, 'ఎవ్విరి సెకండ్ కౌంట్స్,' అంటాడు మా బాస్. హైదరాబాదు డెస్కులో ఓ టోల్‌ఫ్రీ నెంబరు ఏర్పాటు చేశాక మరీ... మా దుంప తెగుతోంది. రాష్ట్రంలో ప్రతివాడూ ఏ చిన్న సంఘటన కంటబడినా వెంటనే ఫోన్చేసి చెప్పేస్తున్నాడు. ఇక మొదలవుతుంది హైరానా. మీ ఊళ్లో ఫలానా ఘోరం జరిగింది, ఇంకా తెలుసుకోకపోతే ఎలా? వెళ్లు? వెళ్లి విజువల్స్ త్వరగా పంపు... అంటూ అడుసుకయ్యలో కదలని కాడెద్దును ములుగర్రతో అదిలించినట్లుగా వెంటబడుతూనే... ఉంటారు. ఒక్కోసారి ప్రాణం ఎంత విసిగిపోతుందంటే... ఈ వెంటబడే వాళ్ల ఫోన్లన్నీ మాట్లాడేలోగా పుణ్యకాలం కాస్తా గడిచిపోతుంటుంది.

నా పరిస్థితి కొంత మెరుగు. పని చేయడం మర్చిపోయి, ఫోన్ల మీద పని చెప్పడమే పనిగా హైదరాబాదు ఆఫీసు పదవిలో వున్నవాడు నా పాతమిత్రుడే. ఆ చనువుకు అదనంగా నేను అపార అనుభవమూ గడించేశాను. ఎంతగా అంటే- మిన్ను విరిగి మీదపడ్డా... విజువల్స్ నిమిషాల్లో హైదరాబాద్ చేరేలా కిందివాళ్లను తరుముతూ... నేను మటుకు నింపాదిగా రిపోర్టింగు చేయడం అలవడిపోయింది. ఆ అలవాటుకొద్దీ ఇప్పుడు కూడా రమేష్‌ను స్పాట్‌కు పంపేసి, ఎటూ నిద్రచెడింది గనుక ఓసారి పడుకున్న భంగిమలోనే బద్ధకంగా ఒళ్లు విరుచుకున్నాను.

రిమోట్ అందుకుని టీవీ ఆన్ చేశాను. బ్రేకింగ్ న్యూస్ వస్తోంది. 'ఒంగోలు కలెక్టరు కార్యాలయం మెట్ల మీద యువరైతు ఆత్మహత్య!' వెంటనే మా పోటీ ఛానల్‌కెళ్లాను. ఏదో చర్చ నడుస్తోంది. చర్చ కోసం కాదు గానీ, అలాగే ఓ పది నిమిషాలు ఆ ఛానల్ చూస్తూ గడిపాను. అదే చర్చ! థాంక్ గాడ్ వీడింకా వేయలేదు. దీనికంటే బెటరనుకుని కాసేపు ఎఫ్‌టీవీ ట్యూన్ చేశాను. పొద్దున్నే మత్తు వదలడానికి బెడ్ కాఫీ కంటే మంచి రిఫ్రెష్‌మెంట్ అయిపోయింది ఇది నాకు. మళ్లీ పోటీ ఛానెల్‌లోకి వెళ్లేసరికి వాడు కూడా బ్రేకింగ్ న్యూస్ ఇచ్చేశాడు. ఎలక్ట్రానిక్ మీడియాలో ఇదో తలనొప్పి. సమాచారం వరకూ యథేచ్ఛగా కాపీ జరిగిపోతుంది. అడిగే దిక్కు లేదు. మళ్లీ మా ఛానెల్‌లో కెళ్లాను. వార్తలు మొదలై, మొట్టమొదటే రైతు శవం విజువల్ వేశారు. 'వెల్‌డన్ రమేష్,' మనసులో అభినందించేశాను.

ఇక పర్లేదు. ఓ కునుకు తీసి కదలొచ్చు. టీవీ కట్టేసి కళ్లు మూసుకున్నాను. కునుకుకు స్పీడ్‌బ్రేకర్ లాగా మళ్లీ సెల్ మోగింది.

"అన్నా, బాడీ క్లియర్ చేసేశారు. పోస్టుమార్టం తర్వాత వాళ్ల పల్లెకు తీసుకెళ్లిపోతారు. నువ్వు హడావుడి పడొద్దు. మనం భోంచేసి అక్కడికెళ్తే చాలు."

వీడికి నామీద ఎంత నమ్మకమో!

"సర్లే, నువ్వు ఇంటికెళ్లి, భోంచేశాక ఇటొచ్చేయ్! వస్తూ ఓ బిర్యానీ పార్సిల్ పట్రా."

ఇక పూర్తి కునుకే తీయొచ్చు. సమాచారం తెలిసి మనసు నెమ్మదించగానే, సెల్ స్విచాఫ్ అయిపోయింది! కళ్లు మూతలు పడిపోయాయి!!

*

'రేయ్ నీకు బుద్ధుందా! ఇంత దూరం, చెత్త రోడ్డు అని తెలిస్తే కారు తెచ్చుకుని బిల్లు పెట్టేవాళ్లం కదా!'' కోప్పడ్డాను. బిరియానీ మత్తు మొత్తం దిగుతోందిప్పుడు.

"ఈ ఒక్కసారికి సర్దుకో అన్నా. ఈసారెప్పుడైనా మన పక్కింటివాణ్ణే ఆత్మహత్య చేసుకోమని చెబ్దాం. దూరం వెళ్లే శ్రమ లేకుండా..."

నాకూ నవ్వొచ్చింది. "ఎందుకూ నువ్వే ఆత్మహత్య చేసుకో! విజువల్స్ కోసం నా పాట్లేవో నే పడ్తా."

వాడూరుకోలేదు. "ఆ పరిస్థితి తెప్పిస్తావని నాకు తెలుసు," ఒకింత శ్లేషగా అంటించాడు.

మాటల్లోనే ఆ ఊరొచ్చేసింది.

ఇల్లు కనుక్కోవడం కష్టం కానేకాదు. ఏడ్చే వాళ్లుంటే కళ్లు తుడవడానికి మనలో చాలామంది దయాత్ములు ఉంటారు. అలాంటి గుంపు కనబడిన చోట ఆగాం. అందరూ తలోరకం సానుభూతి కురిపిస్తున్నారు. అదొక చిన్న చుట్టుగుడిసె. ముందర తాటాకు కప్పిన చిన్న పందిరి వుంది. ఇంటి గడపదగ్గరే నలుగురు ఆడవాళ్లు కూర్చుని వున్నారు. వారిలో మరీ వయసు మీరని ఓ ముసలమ్మ. ఎండిపోయిన ఒళ్లు. శిథిలమైపోయిన గుడిలాగా ఉంది. అప్పటికే అలసిపోయినట్లుంది. స్పృహ తప్పిందేమో! మరో మహిళ పొదివి పట్టుకుని వుంది. నిశ్శబ్దంలో క్రమం తప్పకుండా ఏడ్పు తాలూకు వెక్కిళ్లు, అప్పుడప్పుడూ, 'నా బిడ్డ నా బిడ్డ,' అంటూ గొణగడం... వినిపిస్తున్నాయి.

"ఎస్సైని అడిగా, ఇంకా గంట పడుతుందిట."

-అందుకే నాకు రమేష్ అంటే ప్రేమ. మన సమయం వృథా కానివ్వడు. సమాచారం మోసుకొచ్చేస్తుంటాడు. మిగిలిన ఛానెల్స్ వాళ్లింకా రాలేదు. అక్కడి గుంపులో జొరబడి నలుగురిని మైక్ ముందు మాట్లాడిస్తే సరి. పెద్ద స్టోరీ అయిపోతుంది. ఇవాళ్టికి అది చాలు. రేపు మళ్లీ ఫాలో అప్‌కు కొంత దాచుకోవాలి. దానికోసం అరగంట చాలు.

"సరే పద!" పొలంవైపు నడిచాను. లైటర్ ఉందో లేదోనని జేబు తడుముకుంటూ.

*

ఎస్సై నోట్లో ఎప్పుడూ నిజంరాదు. శవం వచ్చే సరికి రెండు మూడు గంటలు దాటింది. మా సిగరెట్టు ప్రేమ కూడా కొంత లాభం తెచ్చింది. తెలయకుండానే అయినా మేం వెళ్లింది ఆ చచ్చిన రైతు పొలంలోకే.

బీళ్లు పడ్డ పొలాలు. ఎండిన చెట్లు... సారీ, మొక్కలు... ఛ... ఏమందాం... నారు. ఓ.కె. ఎండిన వరినారు.

"అద్దిరింది. రోజూ తమ దరికి వచ్చి ఆశగా చూసి, ఆకాశానికేసి చూసి కాసేపు గడిపి వెళ్లే నేస్తం... దిగంతాలకు వెళ్లిపోయాడని ఈ ఎండిన వరికి, గుండె పగిలిన పొలానికి ఏం తెలుసు పాపం..." అంటూ వాయిస్ ఓవర్ వేసి ఈ విజువల్స్ చూపించామంటే పేలిపోతుంది. కానివ్వ,"మంటూ అన్నీ షూట్ చేయించాను.

తిరిగి ఊళ్లోకి వచ్చి అందరితో మాట్లాడాం. వినీ వినీ అరిగిపోయిన పాతరికార్డులాగా... అన్నీ మామూలు బాధలే. కరవు, అప్పులు, ఆకలి గట్రాగట్రా... కొత్తగా ప్రెజంట్ చేయడానికి మంచి పాయింటేం దొరకలేదు. అంతా పూర్తయి గోళ్లు గిల్లుకుంటూ కూర్చున్నప్పుడు... వచ్చింది పోలీసు జీపు. అందులోంచి అన్ని ఛానెళ్లవాళ్లూ బిలబిలమంటూ దండులా దిగి ఉరికారు. మా రమేషుకు కొత్తగా చెప్పక్కర్లేదు.

దాని వెనుకే అంబులెన్సు.

పొద్దు గుంకడానికి ఇంకా కొంత వేళే ఉంది. ఆ లోగిలి మాత్రం వీడియో లైట్లతో మధ్యాహ్నంలా వెలుగుతోంది.

ఊళ్లోవాళ్లు ఒకరిద్దరు చేయందిస్తే పోలీసులు బాడీ తీసుకెళ్లి పందిట్లో పడుకోబెట్టారు.

"అమ్మా! బిడ్డొచ్చినాడు..."

ఆ ముసలమ్మను పొదివి పట్టుకుని వున్న ఇంకో తల్లి మెల్లగా గొణిగింది.

అంతసేపూ స్పృహలో లేనట్లుగా శవంలా పడి వున్న ఆ ముసలామె దిగ్గున లేచింది. తను పడి వున్న గడపకీ, పందిట్లో శవానికీ నాలుగంగలే! అయినా ప్రవాహంలా ఉరికింది. దిక్కులు బెదిరిపోయేట్టు, "నాయనా నా బిడ్డా..." అని బొంగురు పోయిన గొంతుతో బిగ్గరగా అరిచింది. దబ్బున కుప్పకూలిపోయింది. శోకం ఆమెను ఆకులా ఊపేస్తోంది.

గుడ్డలో చుట్టి వున్న కొడుకును పాదాల దగ్గర్నించి తల వరకు తడిమి తడిమి చూసుకుంటోంది. పొగిలి పొగిలి ఏడుస్తోంది. బుగ్గలు పుణికి పుణికి ముద్దు పెట్టుకుంటోంది.

"నేనేనమ్మా నా బిడ్డను సంపేసింది... నేనేనమ్మా! దొంతికుండ నిండుకుందని నా నోటితో నేనే చెప్పినానమ్మా... సంపేస్తినే...! నాలుగ్గింజలు అడక్కొచ్చయినా కాసింత గంజి గాసిపోస్త నాయినా... లెయ్ నాయినా... కొంపలో బియ్యం లేవని ఇంకెప్పుడూ చెప్పనే చెప్పన్నాయినా... యింక చెప్పనే చెప్పను... లేసి రా నాయినా..." ఏడుపులో కలిసిపోయి ఆ అరుపులు గరగరమని వినిపిస్తున్నాయి.

మనవాళ్లంతా జూమ్ లెన్సుల్లోంచి ఏడుపు అద్భుతంగా వుండేలా విజువల్స్‌ను బంధిస్తున్నారు. డిటిఎస్ వంటి ఎఫెక్టుల కోసం కొందరు కాలర్ మైకులు కూడా తెచ్చారు. కానీ, ఆవిడకు దాన్ని అమర్చేంత వ్యవధి వారికి చిక్కనట్టుంది పాపం! మామూలు మైకులు పట్టుకుని కుస్తీలు మొదలెడుతున్నారు.

మావాళ్ల పని కత్తి మీద సాము. నిజానికి ఆ మైకు పట్టుకుని అడిగే పని నాదే! కానీ మావాడు సమర్థుడు కాబట్టి, ఓ గ్రామస్తుడి చేతికి మైక్ ఇచ్చి, ఆ గుంపులోకి నెట్టాడు. ఓవైపు ఆవిడ పొర్లిపొర్లి ఏడుస్తోంటే... రాష్ట్ర ప్రజానీకానికంతటికీ మెరుగైన సమాచారాన్ని అందించడం కోసం ఇంత కష్టపడాల్సి రావడం మాకు కత్తి మీద సాముకాక మరేంటి. ఒక్కొక్కరూ శరపరంపరగా ప్రశ్నలు గుప్పిస్తున్నారు.

"అమ్మా! చెప్పండి, మీ కొడుకు ఆత్మహత్యకు కారణం ఏమనుకుంటున్నారు?"

"ప్రభుత్వం ఉచిత విద్యుత్తు, రుణాలు ప్రకటించినా ఆత్మహత్య చేసుకున్నాడంటే... ఆ హామీలు రైతులకు సంతృప్తిగా లేనట్లేనా అమ్మా...?"

"మీ కుటుంబం దీనస్థితిలో ఉందని సాయం అడిగితే, ప్రభుత్వపరంగా ఆదుకోవడానికి మీ ఎమ్మెల్యే తిరస్కరించాడా...?"

"గత ప్రభుత్వ నిర్వాకం వల్లే మీ కుటుంబం ఆర్థికంగా చితికిపోయి ఇప్పుడు ఆత్మహత్యకు దారి తీసిందా..."

"ఈ పల్లెలో భూస్వాములు, పెత్తందార్లు మీబోటి పేద రైతులు బతకనీయకుండా దోచుకు తినేస్తున్నారా... చెప్పమ్మా, చెప్పు?" ఒకటే గొంతులో ఆవేశం వెల్లువెత్తేస్తోంది.

మావాళ్లు... ఎవడికి ఎలాంటి సమాధానం కావాలో - దానికి తగ్గట్టుగా ప్రశ్నల్ని తయారు చేసుకుని ఆ తల్లి మీదికి వదులుతున్నారు.

ఆమెకు మాత్రం- ఈ లోకం పట్టినట్లులేదు. ఏడ్చి ఏడ్చి అలాగే ఊపిరి వదిలేయాలన్నట్లుగా, ఊపిరి వదిలేసే వరకూ అలాగే ఏడుస్తూ వుండాలన్నట్లుగా... శృతి పెంచుతూ, తగ్గిస్తూ ఏడుస్తోంది.

నేను టౌనుకు వెళ్లగానే ఎలాంటి స్టోరీలు ఇవ్వాలో అప్పటికే ప్లాన్ చేసేసుకొంటున్నాను. ఇక ఇక్కడేం మిగల్లేదు. ఏదైనా జరుగుతుందేమోనని వేచి వున్నాం అంతే! అంటే, రైతు తరఫున ఎవరైనా అవేశంగా దేన్నయినా ప్రభుత్వ ఆస్తుల్ని తగలబెట్టడం వంటివి. కనీసం ఎమ్మార్వో వస్తే జీపును అడ్డగించి కొంత గొడవ చేసినా చాలు. అలాంటివి జరిగితేనే మజా! వేచి వుండక తప్పదు మరి! కాస్త దూరంగా వెళ్లి మళ్లీ సిగరెట్ అంటించాను. లైటర్ ఆపేలోగా పెదవుల మధ్యనున్న సిగరెట్ ఒక్క ఉదుటున జారి కిందపడిపోయింది. నివ్వెరపోయి అటు పరుగెత్తాను.

ఆమె బిడ్డమీద పడి ఏడుస్తోంటే మనవాళ్ల మైకులన్నీ తేనెతుట్టలా మొహాన్ని కప్పేసి వున్నాయి. అంత వరకే నేను సిగరెట్‌కు వెళ్లేముందు చూసింది. అప్పటి వరకు ఎంతో బలహీనంగా- ఇప్పుడే చనిపోతుందేమో అనిపించేలా వున్న ఆమె- ఒక్కసారిగా పూనకం వచ్చిన దానిలా లేచి నిల్చుంది. ఎప్పుడో జారిపోయిన పైటను లాగి భుజంమీద నుంచి బిగదీసి బొడ్లో దోపింది. చెమట కారి జిడ్డోడుతున్న మొహానికి అతుక్కుపోయి ఉన్న జుట్టు పాయల్ని కొంచెం వెనక్కి నెట్టింది. ఎడమ చేత్తో బర్రున ముక్కు చీది కొంగుకు పూసింది. పక్కన మనుషులెవరైనా వున్నారేమో అని కూడా చూసుకోకుండా, బలాన్నంతా కూడగట్టుకున్నట్టుగా గట్టిగా కాండ్రించి ఉమ్మింది. కుడిరెక్క కాస్త పైకి లేపి, చెమటతో అట్టలుకట్టి వున్న రైకకే మూతీ మొహం తుడుచుకుంది. వంగి చేతుల్తో రెండు గుప్పిళ్లనిండా మట్టి జవురుకుంది.

మంచి సీన్ నడుస్తోందంటూ మనవాళ్లు కెమెరా యాంగిల్స్ సరిచేసుకుంటూ మరింత చురుగ్గా పని కానిస్తున్నారు.

విరబోసి వున్న జుట్టు... ఏడ్చి ఏడ్చి నిప్పు కణికల్లా కళ్లు... ఆవేశమో, బాధో, మైకమో ఊగిపోతున్న బక్క పలచటి శరీరం...

సంజె వెలుగు మెరుపు కమ్మిందో... కడుపు మంట ఎరుపు ఎగజిమ్మిందో... మండే నిప్పుల కొలిమి లాగా వున్న మొహం...

నాకు మాత్రం కాళిక కనిపిస్తోంది.

"ముండమోపి ఎదవల్లారా...!"

ఒక్కసారిగా చేతుల్నిండా జవురుకున్న మట్టిని మైకులు పట్టుకున్న వాళ్ల మీదికి విసిరికొట్టింది.

"నా బిడ్డరా. సచ్చిపోయినాడు రా. మీయమ్మ కడుపులు మాడ. నా బిడ్డ సచ్చిపోయినాడురా... నన్ను ఏడవనియ్యండిరా...! నా సావు నన్ను సావనియ్యండిరా! మీకేం పొయ్యేకాలం వొచ్చిందిరా మాదత్యోదుల్లారా... ఈ గొట్టాలన్నీ నా నోట్లో తెచ్చి పెడ్తారేందిరా... కనీసం నా బిడ్డ మీద ఈ కడపటి రోజైనా కళ్ల నిండా కడవడు నీళ్లుగార్చి ఏడవనియ్యారేందిరా ముదనష్టపు ఎదవల్లారా... మీ పెళ్లాలు ముండమొయ్యా..."

అరుస్తూ... అరుస్తూ... అరుస్తూ... అలాగే ఒరిగిపోయింది.

స్పృహ లేదు.

ఒకామె పరుగున వెళ్లి దోసలితో నీళ్లుతెచ్చి మొహాన కొట్టింది.

"బిడ్డా... బిడ్డా..." అని గొణుగుతోంది.

మావాళ్ల చేతుల్లో మైకులు జారిపోయాయి. ఎవరో ఒక పెద్దమనిషి వచ్చి కసురుకున్నాడు. కెమెరాల కళ్లన్నీ పక్కకు మళ్లాయి. కొన్ని రెప్పలు మూశాయి.

తిడితే తిట్టారుగానీ ఒకింత తీరిక దొరికింది లెమ్మని మనవాళ్లు ఎడంగా వచ్చి సేదతీరుతూ కెమెరాలు వేళ్లాడేసుకుని భుజం గూళ్లు ఒత్తుకుంటున్నారు.

అంతలో ఒక్కసారిగా మళ్లీ కలకలం.

ఓ గుంపు కుర్రాళ్లు మావాళ్ల వెంటబడి తరుముతున్నారు. రాళ్లుచ్చుకు కొడుతున్నారు. అంతా పరుగులు. రమేష్ కోసం నా కళ్లు వెదికాయి. కనపళ్లేదు. పారిపోయాడా? అయిపోయాడా? దూరంగా ఉండడం మూలాన నేను కూడా తరమాల్సిన మనిషినేనని వాళ్లు గుర్తించలేదు.

"సంపుతాం కొడకల్లారా," ఏదో ఒక గొంతు గుంపును మరింత రెచ్చగొడుతోంది. అంతలో గుంపు లోకి ఎస్సై జొరబడ్డాడు. "ఇంకేం లేదులెండి సార్- అంతా అయిపోయిందికదా సార్. పదండి సార్," సర్దుతూ, తీస్కొచ్చి అందర్నీ హడావుడిగా జీపెక్కిం చేశాడు బలవంతంగా.

జీపు కదిలింది. తానాగిపోయాడు.

నేనూ ఆగిపోయాను. రమేష్ కనపడక- చాలాసేపటి వరకూ.

*

"అవునా?"

స్వరంలో దిగ్భ్రమ, భయం గమనించేశాడు, మోటారు సైకిలు నడుపుతూనే...

"అవునన్నా! మరి కుర్రాళ్లకు అంత కోపమూ ఎందుకొచ్చిందనుకున్నావ్? నేను కొంచెం ముందే పసిగట్టా! అందుకే పరుగున వెళ్లి పక్కనున్న మేడ ఎక్కేశా! మనకేం, మంచి పవర్‌ఫుల్ జూమ్ వుందిగా!"

ఏం చెప్తున్నాడో వినబడట్లేదు. కళ్ల ముందు శూన్యంగా వుంది. గుండె అంతా చీకటైపోయింది. అది మామూల్ది కాదు. క్షణంలో తేరుకుంది. సెల్ అందు కున్నాను, చేరవేయడానికి.

"అయ్యయ్యో..."

"ఇంకా నీలో ఇలాంటివి మిగిలే వున్నా యేంట్రా..." వెటకారమాడాను.

"సర్లే చెప్పు," గొంతులో తేడా వచ్చింది.

"ముందు బ్రేకింగ్ న్యూస్‌లో ఇచ్చేయ్. వేరే ఛానల్స్ వాళ్లెవ్వరూ లేరు. చెప్పాగా అందర్నీ తరిమేశారు. విజువల్స్ మనకే స్కోరు. ఇంకెవరికీ దొరకవ్ కూడా! ఇంకో అయిదు నిమిషాల్లో అక్కడుంటాయ్."

"సరే సరే..." ముక్తసరిగా అంటున్నాడు.

"న్యూస్ బ్రేక్ వరకు ఆగకుండా రాగానే వేసెయ్! రాష్ట్రమంతా ఇవాళ మన ఘనకార్యంతో అట్టుడికి పోవాలి...

"రాస్కో- 'కొడుకు వెనుకే తల్లి... తరగని శోకంతో తిరిగిరాని లోకాలకు...' అని వేశామే అనుకో..."

తెలుగు పలుకు (తానా సావనీర్), 2005
నవ్య వారపత్రిక, 13 జులై 2005